

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

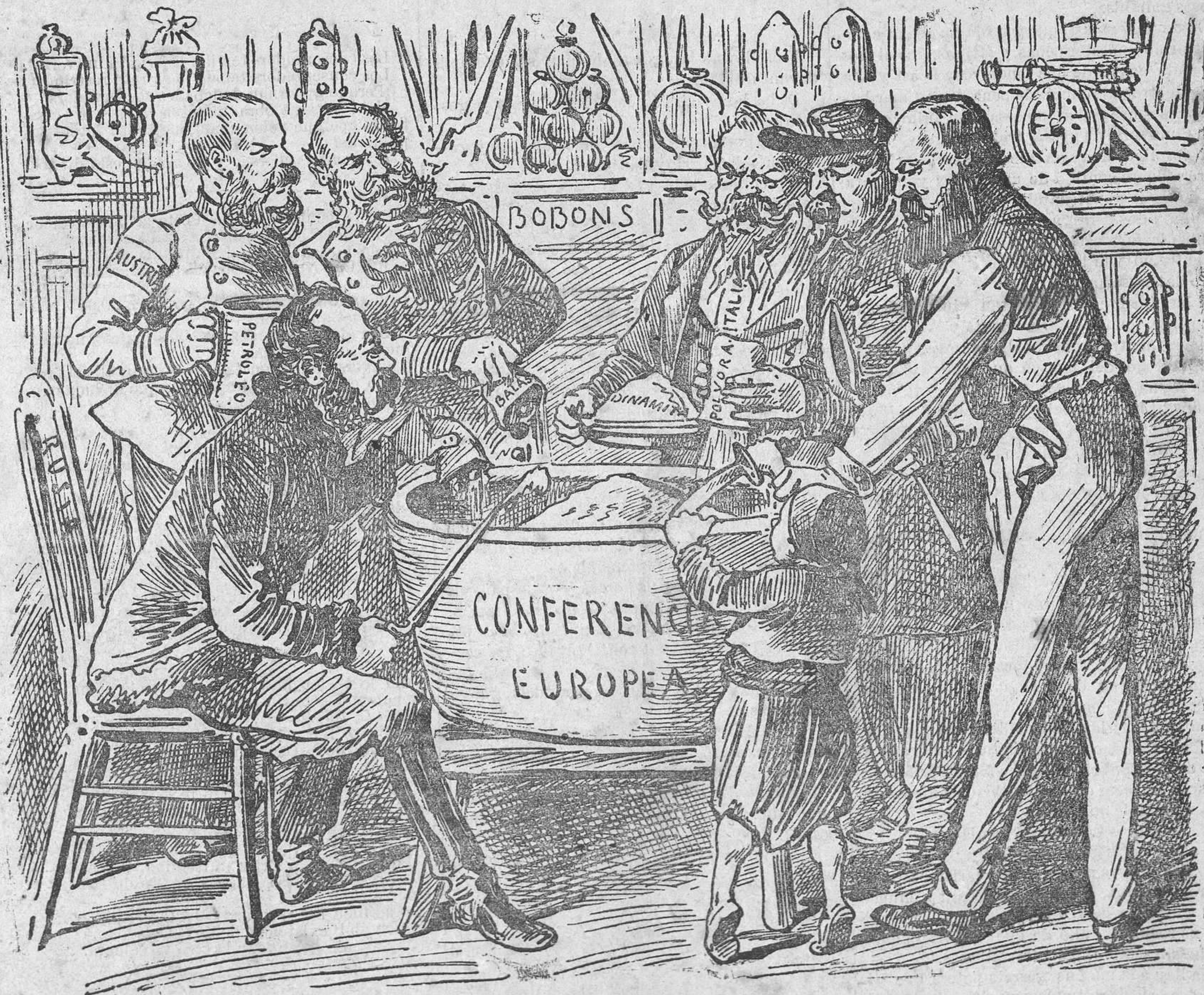
PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 16 »
Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

LOS REYS.



Me sembla que perquè dongui bon resultat aixó de la conferencia, 's remena massa.

CASTAS.

Sigles endarrera, 'ls gossos constituïan un estat ab lo seu govern corresponent.

Lo gòs es l' animal més intel·ligent y es ademés lo qui está mes en contacte ab l' home; no es estray donchs, que un dia, portats del carinyo que al rey de la creació professan y de l' admiració que 'l amo 'ls causa, concebissen lo projecte de imitarlo, vivint com gossos decents: es á dir donantse una lley que protejis als débils y encaminès als forts; y un govern encarregat de aplicarla.

Lo dia que aquesta lley vá permulgar-se hi hagué grans remanaments de qua, grans moviments d' orelles, grans salts d' alegría, y fins alguns, aixecantse sobre las potas de darrera, varen caminar drets, com si la dignitat de aquella lley, 'ls hagués dat la dignitat de personas.

Bè es veritat que 'l primer article deya:

«Igualtat de tots los gossos devant de la lley.»

**

Durant alguns anys tot vá anar bè, sis' escaptuan alguns ronchs inmotivats, que necesistan explicació.

Tothom sab que hi ha gossos treballadors y gossos ganduls.

Desde 'l gòs mastí que guarda un remat compartint ab lo pastor penas y fatigas, fins al gòs qu' en la cuyna de una fonda roda l' ast y á la pena del treball reuneix la pena d' ensumar bonas olors sense poder empassar-se 'l primer tall, hi ha una serie de gossos treballadors.

Hi ha 'l gòs de cassa que desespera: se llansa darrera de un conill ó de una llebra y no para fins á agafarlos pèl clatell.

Hi ha 'l gòs perdiguer que de mitj hora lluny ensuma la furtor de la perdiu, y entrant, sense por entre mitj de las bardissas l' alsa y la posa á tiro del cassador.

Hi ha 'l pobre gòs pater tan viu y diligent com pobre, que guarda la manta y 'l dinar del jornal, mentres que treballa la terra.

Hi ha 'l gòs del manyá que manxa y estolvía la feyna de un xicot.

Y fins hi ha 'l gòs sabi com los del Bon Retiro que surt cada dia davant del públich á fer las habilitats més portentosas.

Hi ha 'l pobre gosset del cego, que l' hi ensenya 'l camí y l' hi evita cops de caps y caygudas.

Y una infinitat més que seria llarch enumerar.

**

Pero hi ha també 'l gòs gandul y 'l gòs de regalo.

Ajegot aquell de panxa al sol, passa 'l dia roncant y no produhint y no prestant á la societat més que 'l servey de una qu' altre mossegada donada d' esquitllentas.

L' altre bèn criat, bèn cuidat, bèn mantingut donant al amo quatre miradas amorosas y mitja dotzena de brincos, ja ha fet tota la feyna.

Donchs bé: com que en la lley dels gossos hi havia un article que deya:

«Qui no treballa no menja»,

véus' aquí que 'ls gossos ganduls y 'ls gossos de regalo: las classes menjadoras y aristocráticas de la rassa canina, s' anavan corsecant y enmagrint.

Per xó roncavan: alló de que 'ls treballadors governessin sempre, 'ls tenia rabiosos.

Ab la lley á la má fins gossets paters que no valian dos quartos ocupaban un siti en los banch de las Còrts: hi havia gossos de llana ministres, y galgos capitans generals.

**

Vingué un dia que tot vá anarse'n á la porra. Un gòs de presa, gros com un toro, vá presentarse al Congrés seguit de uns quants descontentes de la seva mateixa casta, y aquest vull y aquest no vull, á mossegadas vá despejar lo terreno y 's vá apoderar del govern.

¡Ah! Amigo ¡quan se vá veure á dalt!

No vá dir pas «¡Fora lley y campi qui puga!» Cá: llavors ell era l' amo y era precís assegurar-se 'l cárrech.»

Lo primer que vá fer, considerant que á pesar de las mossegadas rebudas encare hi havia qui burdava y qui reganyava las dents, vá ser establir l' us dels bossals!..

Desde llavors ván los gossos ab la boca ficada dintre d' aquella malehida paperina de filferro.

**

Hi hagué quixas en gran; pero com que las queixas no podian exhalar-se á causa de dur la boca oprimida, 'ls pobres gossos havian d' empassar-selas vulgas que no, mentres un qu' altre arrogant gòs de Terranova, se passejava pèl carrer remanant l' esquena ab la gracia aristocrática y murmurant:

«¡Al últim hem aplastat á la canalla! ¡Al últim los drets que dona la puresa de la sanch y la brillantés del pèl, han acabat per dominar!»

**

Fins llavors los gossos habian sigut iguals davant de la lley.

De las horas ensá hi ha gossos legals y gossos ilegals.

Hi ha gossos que manan á mossegadas, y gossos que reben, grinyolan y fujan.

Y precisament los gossos útils, los gossos treballadors, los gossos que prestan á la societat algun servey, son los més oprimits, los més vexats, los objectes de majòrs desprecis.

Ha ressucitat la lley de castas.

Lo gòs que ha tingut la sort de no contar entre sos ascendents un calavera que vaja enamorar-se de una gossa de casta diferent, lo gòs que no es entrevessat, lo gòs de un pèl, es l' amo.

Lo gosset barrejat, vá á puntadas de péu, y per més que treballi, y per més que produheixi y per més que constitueixi la gloria y 'l nervi de la rassa canina, es un infelís que ni siquiera tèt dret electoral.

**

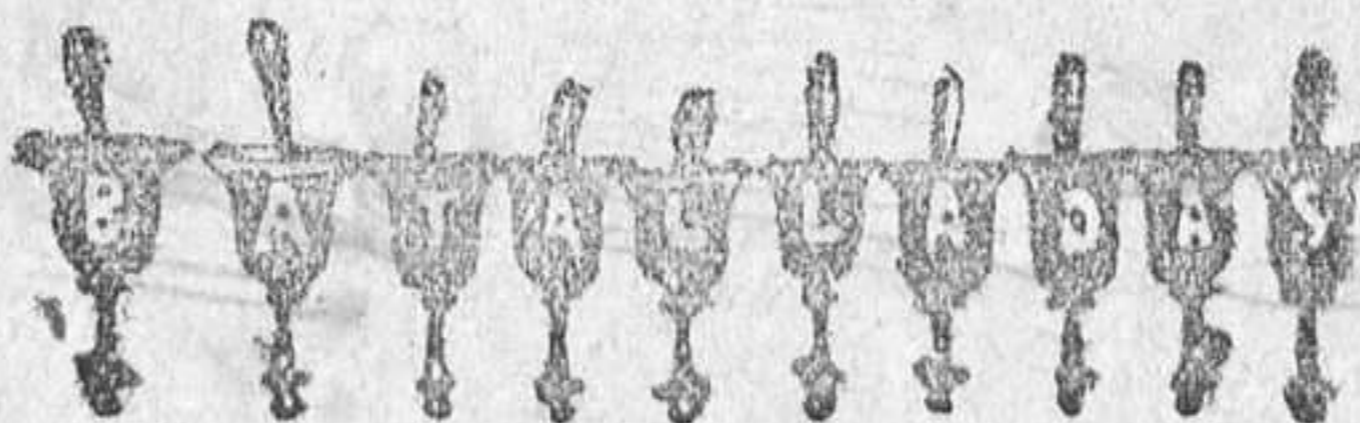
Pero al cap-de-vall, bèn meditat, ells tenen castas, y si tan rigorosa injustisia no es disculpable, es al ménos comprensible.

Lo estrany es que 'ls homes y 'ls espanyols sobre tot, que tots som fills de un mateix pais: que tots l' hi devém igual estimació: que tots directa ó indirectament contribuïm á las cargas del Estat: que tots en fi constituïm la familia espanyola, haguém copiat dels gossos aixó de las castas,

Vaya, desenganyis, Sr. Cánovas, aquesta injusticia no es disculpable: no es disculpable ni es comprensible.

Y encare diria més cosas, sino que jo soch també dels vensuts, soch també dels que duhen bossal.

P. K.



Notaris, metjes, advocats, arquitectos, mestres d' obras, professors de totas classes están escluits de las llistas electorals.

En cambi no hi falta un trist escombriaire, ni un alegre municipal, ni un polisson trist y alegre.

¡Oh! es que la situació actual es la gran protectora de l' inteligencia.

Desd' are, en las conversacions entre la gent lluhida, s' hi sentirá la següent conversa:

—¡Quina carrera segueix lo seu noy D. Estanislao?

—La d' escombriaire.

Castelar ha pronunciat un nou discurs y ha alcançat un nou triunfo.

En ell ha demostrat la legalitat dels partits democrátichs, que s' obstina 'l govern en negar y no regoneixe.

Aixis s' ha despedit del Congrés lo gran orador de la democracia.

A fi de que no desconegan aquesta nova joia de son brillant talent, la Campana serà 'l primer periódich d' Espanya que 'ls donará á coneixe aquest discurs íntegro.

Lo últim dia en que era permesa la rectificació de las llistas electorals, molts ciutadans que desitjavan sollicitar sa inclusió en las llistas, anavan á cala Ciutat:

—Heu de presentar una sollicitud estesa en paper d' ofici, deyan los dependents.

Y anavan als estanchs; y demanavan paper de ofici:

—S' ha acabat... no 'n tenim... torni demá: tal era la contesta dels estanquers.

**

Los conservadors temian lo sufragi universal. Los conservadors temen lo sufragi restringit.

¡Perqué governan donchs los conservadors? Si ni la seva obra mateixa 'ls inspira confiança ¡perque volen mangonejar los interessos publichs?

Son conservadors... y ab aixó ja está dit tot.

La legislatura de las Còrts ja deurá haber acabat quan la Campana 'ls arribi á las mans

Com que si l' actual dura una mica mes, l' amic Cánovas se queda ell tot sol, aném á donarli un consell

Quan vulga fer novas eleccions que publiqui un decret que diga:

«Son elegibles pèl cárrech de diputats, no mes que 'ls sorts y muts.»

Llavors tindrà un Congrés segur; ell sol farà tot lo gasto, y es ja impossible que hi haja cap orador que 'l desbanqui.

Aquesta última senmana es trista per la democràcia barcelonesa.

L' any últim va terminar ab la mort de un dels demócratas mes honrats, mes antichs y mes consequents.

D. Camilo Puig-oriel que havia sigut diputat provincial en temps de la revolució, va morir casi repentinament.

Una llágrima, sobre l' home que á pesar de sa fortuna, havia consagrat sempre lleals y desinteressats serveys á la causa del poble.

En lo teatro *Espronceda* de Gracia s' ha estrenat una comedia catalana en un acte, titulada «*La tia Maria*», deguda á la ploma de D. Francisco Llenas, un dels col·laboradors mes constants de la Campana.

L' obra ha tingut un éxit mol complert y l' autor la gloria de ser cridat á las taulas.

Sent col·laborador nostre, no podia de menos.

Lo Sr. Romero Ortíz va terminar lo seu discurs, recordant las següents frasses de Lamartine:

«Camineu sobre ruinas calentas encare, y no creyéu ab l' existencia dels volcans»

Ja 'u veuhen senyors: la cosa va calenta.

Avants quan hi havia sufragi universal, la policia guanyava las eleccions agafant electors y duhentlos á las Magdalenas.

Are que no hi ha sufragi universal, las guanyará també, sent los polissons casi 'ls únichs que tenen vot.

Treguin la policia de la situació actual, y la situació actual queda cessant.

Al temps de la guerra varen bombejar las Arenas.

Y are surt un gefe carlí, un tal «Urquizo» demanant indemnissació perque van tirarli la casa á terra.

«No es un carlí?

Donchs ánsia: se l' hifá un palacio y en paus.

Diuhen que 'l dia 11 de janer sucsehirá la fi del mon.

Home me n' alegraré.

A veure si are al últim, caurá en Cánovas de candelero.

Diu un periódich ministerial:

«Lo govern ha fet un us moderat de las facultats extraordinarias.»

Si 'ls que son á Ceuta, á Filipinas y á Fernando Póo, arriban á llegirho, de segur que exclamarán:

«Si senyor: ha fet lo mateix que haurian fet los moderats.»

En lo sol partit de Puigcerdá s' han trobat 30 escolas sense mestre.

Confessém que si la situació actual no es molt amiga de l' ensenyansa, es un cambi molt amiga de la humanitat.

Lo millor medi de que 'ls mestres no morin de gana, es que no hi hají mestres.

A Madrit y á Málaga son los dos únichs punts d' Espanya ahont las classes passivas están al corrent de la paga.

A Madrit ja se sab.

En quant á Málaga es molt fácil compéndreu també.

De la provincia de Málaga son en Cánovas y en Romero Robledo, y com qu' Espanya, es d' en Romero y Robledo y 'n Cánovas, está clar, primer son los de casa, que 'ls de fora.

LO ROMANSO DEL ANY NOU.

¿Qui 'a vol un altre?

poesia que podria ser premiada en lo «CERTÁMEN-CLAVÉ.»

Escolteu amichs y amigas, feune rotllo al entorn mèu y ab repós, sense fatigas, cansó nova sentireu.

No es d' amors, ni de falsias, ni de guerras, ni d' ayguats, ni de morts, ni de follías, ni de erims, ni de maldats.

Ohiu donchs á aquest que tróva, que ningú com ell conhou.

Ohiu donchs, la cansó nova, lo Romanso del any nou.

Segons diu la profecia —no recordo ara de qui— aquest any boja alegría á tothom donará 'l ví.

A las penas forsa tragos tots d' arrel las matarán, y borrarxon y molts vagos pels carrers ne correrán.

Per votar, no hu feu pas correr, sé empleat es menester; per votar en vá es recorrer, si escombriayre no 's vol ser.

Será rich qui diners tinga, será pobre... un qualsevol; tant quant diga 'l govern «vinga», donará tot espanyol.

Aixó si, hi haurá protestas, crits, escándols, total ré, pues qui mani, ab quatre festas del lleó ne farà un bé.

Apa donchs, doneume albigias si del cant no 'n teniu prou; apa donchs á ouer noticias de 'l Romanso del any nou.

Hi haurá sogras per martiri dels bons Jans, pobres marits, y fins noyas que ab deliri cerquin pollos y mosquits. No hi haurá cap Baldomera pues que tot será legal, quedant sols la falaguera Lotería Nacional.

Del Estat lo papé y bonos pujarán... ó baixarán; del Estat los papers monos paperinas se 'n farán.

S' hi há pau no hi haurá guerra; si fa fret no suaréu;

á Madrit s' irá per terra y per l' ayre... si podeu. Naixerán homes y donas, molts tenders irán al cel; per la Pasqua 's darán monas y tot l' any més d' un miquel.

Ja heu sentit á aquet que tróva, que ningú com ell conhou: ja heu sentit la cansó nova, lo Romanso del any nou.

MARGARIDETA CARBONERA.



De d' esde primer d' any, l' entrada á Llotja á l' hora de bolsa costa un ral.

Desd' are podrán dir los corredors y bolsistas: —Encare no entrém á la plassa, ja fém una operació, treure un ral.

Diu que á la bolsa hi farán obras. Y are l' entrada costa un ral. ¡Vaja, lo mateix que al Tivoli! També val un ral y també hi fan obras.

Pero senyors bolsistas: no 's queixin per mor de Déu.

Vostés fá are dos anys varen saludar ab un alsá al ministeri de D. Anton Cánovas del Castillo.

Lo tenir un govern conservador es un lujo, y ja saben vostés que tot lo qu' es de lujo es car.

Y deyan que lasituacions conservadoras eran tant partidariás del ordre.

Vagin á veure las llistas de cala Ciutat. Ni siquiera hi trobarán... ¡l' ordre alfabétich!

Ya veuen com tot alló de la Bolsa es una farsa.

Hi anavan dias atrás y no sentian res més que millens van y millons venen y millons d' aquí y millons d' allá.

Lo gobernador vá sentirho y 'ls digué: —Nada, ja que son tant richs, páguin un ral d' entrada

Y 'ls homes delsmillons, més s' estiman costiparse al proseg que pagar vuit quartos y mitj.

Un suscriptor nos diu: —¿Qué 'ls sembla la ciutat de Barcelona densá qu' en Giróna l' administra? ¿Qué 'ls sembla los

carrers plens d' escombrarias? ¿No 'ls sembla que 'ls escombriaires farian millor escombrantlos que anantse 'n á votar?

¿Qué 'ls semblan los fanals apagats?»

Nosaltres: —Dispensi, senyor suscriptor: nosaltres no tenim vot... en la materia.

Al Ateneo han donat una conferencia defen-sant la necessitat de cremar als cadáveres.

Aixó ray, quan jo siga mort que 'm cremin. Per lo que me 'n sentiré...

Si aixó passa endavant, qui se 'n sentirá y 's cremará de debó, serán los enterra-morts.

Lo govern inglés ha enviat dos mil pardals á la nova Zelanda.

¡Vaya un gasto més inútil! Ab mitja dotzena de conservadors espanyols que hi hagués enviat, ni havia prou.

Quan jo siga autoritat y tinga ganas de anar al teatro, escriuré una carta á la empresa, dihenli:

—«Si no 'm dona 'l palco número tants, l' hi clavo una multa de 2.000 pesetas.»

Y 'l publich y l' empresa dirán: ¡Vaya una autoritat més fina, més atenta y mes conservadora!...

Com á escritor quesoch tinch l' honor de dedicar aquest sueltó al general Primo de Rivera.

Per cada 21 ciutadans, hi ha en Barcelona un sol elector.

La situació actual es un mal negoci: encare no dona un 5 per cent.

Lo sabi italiá que ha predict la fi del mon pèl dia 11 del corrent diu que una estrella ab qua xocarà ab la terra.

Que hi haurá 'l xoque es indudable. Quan. cóm y de quina manera, aixó si que no puch dirho.

Are veurém si la terra 'n sortirá escrostonada ó si será l'estrella, la que hi perderá la qua.

A un que sempre es empleat y que no parla de política que no desbarri, l' hi deya un tipo:

—Tu no sabs lo que 't pescas. —¿Qué no sé lo qué 'm pesco? Ves si 'u sé que vajan com vajan las cosas, sempre pesco un destino.

Diu un periódich de Madrit: «A Lucena hi ha un jóve que ha viscut trent' anys passant per dona.

«Aixó no té res de particular. Ja fa dos anys que 'ls conservadors viuhén aquí y volen passar por liberals.»

No 'ls parlém de la festa de demá. Demá es lo dia dels Reys.

Y nosaltres ja no posem la sabata al balcó. ¿Saben perquè? Perqué densá que 'ns governa en Cánovas, aném descalsos.

Deya un amich mèu á un guerxo: —Amaguis... —Y per qué 'm tinch d' amagar. —Amaguis que passa en Puig y Llagostera. —Y que m' ha de fer á mi aquest senyor. —¿Que no véu infelís que vosté mira contra 'l govern?

Una frasse pintoresca. L' altre dia l' hi deyan á un xulc, preguntanli per un que havia mort:

—¿Qué s' ha fet fulano de tal? —¿Que no 'u sabs? ¡Ay pobret! S' ha empas-sat la nou del coll!

ENYOS

Al dirigir un pare lo següent pregunta:
—Noy ¿est home tu?
E' hi contestá:
—No papá: vaig per serho.

Estaba un jove sentat en un padris de la Plasa Real, quan se l'hi acostava un amich y l'hi pregunta:

—Pep ¿já qui esperas?
—A la criada ¿y tú?
—Donchs jo, á la qu' está per criar.

Entre dos amichs:

—¿Que fariam Salvador? ¿quin negoci 't sembla millor y de mes profit?
—Home, podiam obrir una platería
—Ja tens capital per ferho?
—No: pero tinch un rossinyol.

Un marit y muller que s'havian barallat van á trobar al jutje.

Al entrar, diu l'home:
—Vinch sobre la méva dona...
Y exclama 'l jutje:
—Ja veurá: fassi 'l favor de baixar, que aquí ningú hi entra á caball.

—¿De quin poble es lo vi que bebéu?
—No es de cap poble: es de rehims.

Un jove mol tranquil va anar á confessar y preguntantli lo confés, de que l'acusaba la conciencia; li respongué:

—Ja veurá comensem pèls Deu Manaments.
Al primer hi he faltat, y al segon no, estem en paus....
Al tercer hi he faltat, y al quart no, y estem en paus....

Y vá continuar de la mateixa manera fins acabar los Deu Manaments.

Lo capellá retxifiat y comprenent la burla li digué:

—Escolti: l'última vegada qu' es vá confessar, lo varen absoldre?
—Sí!
—Donchs are no..... y estem en paus.

CANTARELLAS.

Dius que m' estimas de veras
y que vols probarmho bé:
Desempénnyam un rellotje
y nena no 'n duptaré.

E. X.

¿No sabs porque ploro nena?
¿No coneixes ma tristor?...
¡Ay filleta!... si t' hu deya
tan sabrias tú com jo.

P. M.

Al sentir drinch de monedas
vás girarte ahí al carré:
francament aquestas cosas
per las noyas no están bé.

E. T.

Lo téu amor tant me crema,
lo téu amor tant m' abraza,
que fassi lo fret que vulga
á n' á mí no 'm caldrá capa.

Z.

EPIGRAMAS

Dos joves d' alta montanya
van vení aquí per Nadal,
y un d'ells digué:—Cosa estranya
cap plassa com la Real,
no l'hi vista en tota Espanya.
—Per cert qu' es obra molt bona,
l' altre company respongué:
tant que jo soch de paré
que no es feta á Barcelona:
déu ser feta al estrangé.

U. S.

Es á dir Sr. Aleix
qu' es ja vosté propietari?
—Y ho dupta Sr. Macari?
Soch duenyo de mi mateix.

D. A. DE 'N L.

A sa neboda Adelaida
veyent ab cotxe y promés
vá dirli D. Pau Gallissa:
—May del mon serás felissa,
puix t' han fet *caure* 'l diners.
Y ella esclafintne la rialla
l'hi contestá molt taimada:
—S' equivoca D. Pauet...
Los diners? ¡cá! May m' han fet
ni doná, una *relliscada*.

E. T.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Ferragut, Titayna y Pare nou.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen.
Ciudadá Rebech: Hi anirá 'l trenca clocas. Smoh.—Tenim lo sentiment de no poder complaure 'l: la poesia está bé: pero es massa llarga y té un carácter massa local.—J. G. Buda: Deixin que 'l jutje fassi la séva feyna: aquestas cosas quan la justicia n' está apoderada no poden tractarse aixis como aixis.—Pau: Esta bèn versificat; pero lo mateix podria dir si fos adroguer en lloch de sabater: desitjem cosas de un carácter més general.—Bóixompifaig: Rebuda ab satisfacció: no ha pogut anar aquest número, porque la correspondencia es l' últim que fem.—E. Badia y C: Hi anirá l' epigrama; pero res més.—Ciudadans Jacas Bort, J. A. de Reus, Frigerio, Claudio Omarch, Trenca l' os de Vilasar de Mar, Amich del Xino, Sasac, Arnall Dubiñals, Andrés V. M., Magarrinyas, P. Vilanovina, J. Jesús, J. P. G., Bou del Serra, J. de Cacaramaca, E. Mirapeix Tarot foradat, M. D. tortosi y P. T. Lo que vostés envian no pot insertarse: un 'altra senmana veurém si son y 'ns fan més felissos.

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. PREGUNTA I.—Tres: un ós, un cá y una oca.
2. ID. II.—*En que tenen patró*.
3. TRENCA CLOSCAS.—*Campana de Gracia*.
4. SINONIMIA.—*Séu-Séu-Seu-Seu*.
5. PROBLEMA ARITMETICH.—90 pomas y 76 taronjas.
6. XARADA I.—*Pa-la-mós*.
7. ID. II.—*Ma-ri-a*.
8. ENDAVIDALLA.—*Caixa de mort*.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Col y Flor y Titayna: menos la 7 Pere Nyinyol: menos las 5 y 7 Pau Palpizot: las 3, 4, 6 y 8 Magarrinyas y A. de G.: las 3, 4, 5 y 8 Pubilla de Sancanti: las 3, 4 y 8 Arnall Dubiñals: las 1, 3 y 4 Sasac: las 3 y 4 Sin nombre y Amich del Xino: las 3 y 8 Trenca l' os y C. Omarch: las 3 y 6 Un rebech: las 1 y 3 Frigerio: las 3 y 6 J. A. de Reus: finalment la 4 no mes Quatre ulls, Cama curt, Trenca pinyons, Jacas Bort y Jegant del Circo.

ANAGRAMÁ.

Molts dias havent dinat
café de *tot*, la Fè 'm don'.

es requisit molt usat
en l' escriptura 'l segon;
y per dir la veritat
no tothom es *ters* al mon.
Quatre lletres hi han entrat.
¿Encara no l' has trobat?

DEUHÉT DE REUS.

TRENCA-CLOSCAS.

Nap Or Viel.

D' aquestas tres paraulas ferne una que 's troba escrita al entrar en qualsevol població.

GANDULARROS DE VILAMAJOR.

SINONIMIA.

Tot es la llum que despedeix la lluna,
tot es l' aygua que surt al peu del mont,
tot la expressió tant dolca com d' un angel,
y *tot* hermosa ton legitim nom.

BALABÍ.

PROBLEMA ARITMETICH.

Un capital «C.» tenia
que molt amenut contaba
y certa nit observava
que com lo de 'n «P.» seria,
si 8,000 duros li daba:
pero «P.» també miraba
que dantli eixa cantitat
él quedaba ab la meytat
del que «C.» ab aixó contaba...
¿quant tenian? —¿Ho has trobat?

MARIANO CADAFET.

XARADA

I.

Ab *prima* caminas,
ab *segona* cantas,
ab *tersa* ets molt pobra,
no vol dir res *quarta*.
Veyent la *primera*
ab la que fa *quatre*,
te surt una cosa
ab la qual enganxas,
lo pit t' hi estobas,
y 't pintas la cara.

Primera y *segona*
ab animals tracta,
fas *dos* y *primera*,
si á las foscas marxas.
Ta cara *quatre-una*
quan lo vel te baixas.
Y en fi, lo *tot*, noya,
es dona, galana,
que pe 'ls prats y boscos
sempre trisca y salta.

LLONGUETS CALENTS.

II.

Te un *dos* la senyora Quima
que se 'l sol curar ab *tres*,
ab *tres* molt *hu-dos* y qu' es
del *hu-tres* y l' *hu-tres-primera*.

Lector, un *tot* me farias
si endevina 'u no sabias.

ROSALÍA SAXIEF.

ENDAVIDALLA.

Tres lletres tinch solzament,
soch igual al dret lligit
que al revés, y quant petit
m' anomenas constantment.

ANTON DE L' HOSTIA.

(Las solucions en lo próxim número).

Imp. de Enrich Villegas.—Pelayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.